

Белият хидроплан с двойна тъмносиня ивица по борда се появи изневиделица иззад косматата стена на джунглата, направи вираж над отсрещния бряг, снижавайки се в плавен завой, подмина мястото, където се криеше лодката, и се отправи към далечния край на лагуната, снижавайки целеструменено височината си... Ако се съдеше по начина, по който се движеше – увенено и без да се шура насам-натам, пилотът не кацаше тук за пръв път.

– Ама, че говняна работа – процеди през зъби Джони. – Кой се домъкна тук? Май досега не съм виждал такива птички по тези места...

– А ти кога си бил тук за последен път? – попита Мазур.

– Чакай да си спомня... Преди около седем месеца. – Че това си е цяла вечност – изсумтя Мазур. – Нали сам каза, че островът е необитаем и се намира на удобно място... Някой си го е харесал... Това брегова-та охрана ли е?

– Нищо подобно – каза Джони. – Първо няма емблема, второ, те никога не са имали такива играчки. Използват само стари „Каталини“ и разни други браќки, но нямат нищо такова... А тук намирихва на доста пари, определено. Сигурно някой шибан милионер е дошъл да лови риба и да чука скъпи курви сред природата... – И какво ще правим?

– Ами, какво да правим? – проточи хаваецът и дори скръцна със зъби. – При всички случаи трябва да плаваме натам, на около двеста метра вдясно от мястото, където те кацнаха, има проход...

– А не може ли да заобиколим по сушата?

– Разстоянието е около осем километра. Ще си нагъртиш краката през гъсталациите.

– В такъв случай да тръгваме по вода?

– Чакай, чакай – процеди Хаваец, без да сваля бинокъла. – Ама, че си припрян! Трябва да се огледаме, тук сме далеч от цивилизацията и нравите по тези места са простички... Ш-шт!

Той свали много бавно бинокъла, сякаш ръцете му бяха изтръпнали.

На Мазур много рядко му се бе случвало да вижда хора, които пребледняват толкова светкавично и само за миг стават като стена, като тебешир... Хаваец застана в нелепа поза, а безнадеждността и страхът се изписаха на лицето му толкова явно, че Мазур не зададе нито един въпрос, тъй като и без това усети, че се е случило нещо крайно неприятно. Само измъкна бинокъла от вдървените пръсти на Джони, който дори не помръдна, тъй като ръцете му бяха абсолютно безжизнени.

Десеткрагната оптика съкрати разстоянието, което ги делеше, до минимум. Това наистина изобщо не личеше на посещение на безгрижен милионер, който е решил да си направи пикник сред природата в компанията на опитни лакеи и скъпи курви...

Двамата мъже, които изскочиха първи, стояха във водата до глезени, озъртах се напрегнато и държаха насочени американски винтовки последен модел. Найпоследният... Към тях се присъедини и трети мъж, също въоръжен с пушкало.

През цялото това време моторът на хидроплана продължаваше да работи, макар че перката му не се въртеше. Това беше проява на много разумна предпазливост от страна на хора, които очакваха да се натъкнат на нещо непредвидено... Аха, от гората се появиха още трима мъже, които също бяха добре въоръжени. Последва кратка размяна на реплики, които Мазур не чу. Но беше безполезно дори да се опитва да прочете как-

во си говорят по устните им, тъй като сред тях нямаше нито един европеец, а това означаваше, че разговорът се води на някакво екзотично наречие...

Аха! Май че всичко беше наред, защото мъжете отпуснаха цевите на винтовките с дулата надолу. Други трима мъже, но вече без оръжие, изтичаха до самолета. Единият от въоръжените задържа предвидливо вратата, сякаш обслужваше луксозна лимузина и мъжете започнаха да свалят много внимателно от хидроплана една дебела китайка на около шестдесет години сякаш пренасяха кристална ваза. Занесоха я с невероятна грижовност на сухо място, закрепиха я на краката ѝ и замряха около нея в толкова почтителни и уважителни пози, че Мазур нямаше да се изненада, ако установи, че имат опашки и ги въртят.

– Какво става там? – попита с мъртвешки глас Хаваец.

– Слезе някаква жена – отвърна Мазур.

– Дай да видя... Ш-шт... Еба си майката...

Това като че ли не беше възможно, но Джони пребледня още повече. А точно в този момент Мазур се досети за какво става дума и в пристъп на озарение попита:

– Това да не е мадам?

– Мадам е – повтори Хаваец с пресиринал глас. – Всичко е точно така, както разправяше онзи... Разбира се, аз не съм я виждал досега, но ми обяснявах, че става дума точно за такъв аероплан... И за усамотено бунгало... За седем месеца са успели, виж ти... Всъщност при техните възможности и с техните пари това не е странно... Дали ми се е привидяло или къщата е ей-там, вляво?

Мазур дръпна бинокъла от ръцете му и се вгледа с опитните си очи, свикнали да търсят добре маскира-

ни произведения на човешките ръце из местностите. Това наистина беше бунгало. Имаше вид на спретната къщичка с плосък релефен покрив, боядисана в светлозелено, която идеално се вписваше в девствения гъсталак. Беше абсолютно невъзможно да бъде забелязана от високо, от въздуха, и можеше да се съзре само от водата или от земята и то ако човек се намираше близо до нея. Аха, ето какво било – там имаше и картеница на поставка и... може би тя изобщо не беше единствената. А какво беше онова, зад къщичката? Заливче, в което през дърветата се виждаха два мощни катера...

– Може би не бива да изпадаме в паника? – попита Мазур и свали бинокъла.

– Как да не бива... – отвърна печално Джони. – Всичко е точно така, както разправяха.

– Значи, доколкото разбирам, няма да ходим за вода?

– Там ли? Ти да не си откачил? Могат да ни видят!

Трябва да бягаме, каква ти вода, ако успеем да се измъкнем, няма да близна нито капка чак до Катан Панданг... Господи, помогни ми... – Той измърмори нещо на неразбираем за Мазур език, който може би му беше роден. – Покрай острова сигурно обикалят катери. Охраната ѝ е по-печена, отколкото на шибания ни президент...

– Е, това е разбираемо – каза Мазур. – На кого му е притрябвал вашият шибан...

– Млъкни! Ще плуваме, много внимателно! Иначе за нула време ще ни направят на решето, я виж колко оръжие имат...

Мазур бе напълно съгласен с последното твърдение, върно не съвсем, но дотолкова, че да не пренебрегва заплахата. Ако ги притиснеха, можеха да останат живи само в случай, че хукнат през джунглата. Там вече нямаше как да го докопат... Но въпреки това какво щеше да прави по-нататък? Ами ако през това време

младостите на пиратската кралица видеха и завземеха шхуната? Щеше да му се наложи да води самостоятелна партизанска война, като преди това изчака удобен момент... Ако Мазур се окопаше в джунглата, щеше да е доста трудничко да го спипат, а пък той щеше да се слобие с доста голям шанс... Ами ако цялата банда се ометеше от острова със самолета и всички налични плавателни средства и зарежеше разкритата къща? Тогава вече щеше да му се наложи доста време да се прави на Робинзон...

Докато размишляваше над всичко това, той усърдно разгръщаше клоните, старейки се да не ги разклаца. Лодката се движеше бавно покрай брега, а хаваецът ту му помагаше, ту грабваше бинокъла и се блещеше по посока на пиратския хидроплан. Той вече го бе разрил с убедеността си и Мазур не се съмняваше, че се е натъкнал на пиратската кралица. Още повече, че тези хора имаха картеница и друго сериозно оръжие...

Когато се озоваха в първия тесен проход между скалите, Хаваеца сграбчи греблата и започна да ги размахва толкова силно, че те като че ли наистина се огъваха. Мазур най-безцеремонно овладя автоматата „Томпсън“ (вече без каквито и да било протести от страна на обзетия от смъртоносен ужас Джони) и седеше в непригодна поза, готов да блъвне огън по всеки срещнат или по всеки преследвач, ако внезапно се окажеше, че се появят такива.

Но засега никой не ги преследваше. Те най-сетне се озоваха в морето, а Хаваеца продължи да гребе все така отчаяно, сякаш по петите му тичаха всички дяволи на света, водейки алуминиевата лодка право към шхуната. Насочил автоматата, Мазур оглеждаше палубата през рамото му. Не, корабът им като че ли не беше завзет, тъй като всички продължаваха да си висят по палубата

в предишните мързелашки пози и да пушат безгрижно скапани индийски цигари...

Алуминиевата лодка шумно се заби в борда на корабта. Хаваеца се метна с един скок на палубата и попита, давейки се:

– Минавал ли е някой наоколо?

Мазур качи грижливо тубата и оръжието на палубата и ги последва. Батакът с прякора Майки равномерно душно каза:

– Преди малко повече от половин час мина един катер, шефе. Опиде нататък. Хубав катер беше, мощен. Май че не ни видяха...

– Вдигай платната, бързо! Гръгваме!

– Какво е станало, шефе? – прозя се батакът.

– Вдигни всички платна, бързо! Мадам Фанг е тук!

Ако съществуваше някакъв световен рекорд за най-бързо вдигане на котва и платна и излизане в открито море, екипажът на шхуната моментално го счули.

Алуминиевата лодка сякаш подскочи сама на палубата, всички платна изхвърчаха нагоре сякаш без каквато и да било човешка намеса, разгърнаха се с плясък и се издуха от вятъра, а нещастните „джентълмени на късмета“ търчаха по палубата толкова чевърсто, че човек оставаше с впечатлението, че броят им по някакво чудо се бе удвоил. И дори Пангава и Манах, които си бяха провинциални диваци, се втурнаха през глава да помагат, суетейки се безсмислено, тъй като, ако се съдеше по вида им, не веднъж бяха чували това женско име и не го свързваха с нищо добро...

...Някъде след около четвърт час, когато островът все още се виждаше от кърмата като ярко различимо зелено петно, те съзряха зад себе си една черна точка,

която се приближаваше с неприятна бързина. Шхуната се движеше с пълна скорост, опънала всички платна, но по някой признаци тази точка, към която вниманието им привлече Пиер, беше снабдена не с първобитни платна, а с мощен мотор и ги догонваше твърде бързо...
– Гадна работа – каза Джони и вдигна бинокъла към очите си. Това е катер... Много як катер е, да му го научувам... В него има само макаци, не носят оръжие или поне на пръв поглед не го виждам...

– Я дай да погледна – посегна Мазур към бинокъла.
– Махни се! – отблъсна най-безцеремонно ръката му Джони. – Няма значение, може и да ни се разминем, може пък да се измъкнем... Ей, вие двамата, хаоле! Слезте в кубрика, бързо! Ще се опитам да ги баламосам. Ако не са ни видели на острова, може и да се измъкнем...

Пиер се втурна пръв към люка. А Мазур, освен бойния си трофей във вид на винтовка, най-безсрамно грабна от палубата автомат на капитана. Възбужден той не протестираше, а отчаяно ги припорираше със страховити жестове. Далечното бучене на мощния мотор се засилваше с всяка измината секунда – катерът неумолимо догонваше шхуната, като за пореден път демонстрираше преимуцеството на двигателя с вътрешно горене пред романтичните платна...

– Закъсахме ли, исландце? – попита Пиер с проницателна усмивка.

– Е, зависи... – отвърна Мазур, разкривявайки устни. – В края на краищата те не са цяла рота... Върви в кубрика и там се скрий така, че ако започне някаква патаклама, да не се озовеш под куршумите...

Бившият колега на Ален Делон не се нуждаеше от втора покана и се втурна през глава по изгнилите стъпала. Мазур не го последва веднага, а предпазливо надникна иззад издутото от свежия вятър платно, за да

прецени ситуацията, доколкото е възможно.

Катерът вече беше на около три кабелта от тях и се приближаваше откъм левия им борд с вирнат нос, но сейки се на редана си, като разпръскваше бели пенести полукръгове и оставяше широка килватерна диря. На носа му до картеницата в очакване бе застинал един субект, облечен в бяло. Тези момчета направо имаха някаква мания да мъкнат картеници със себе си. Макар, разбира се, да имаха право във всяко отношение, защото в техния тежък занаят нямаше как да минат без добро универсално оръжие и по този въпрос възгледите им напълно съпадаха...

Той се шмугна в люка. Замисли се за секунда и задържа автоматата, а винтовката остави на вратата, която водеше към каютата, като я закрепи напреко на рамката по начин, по който задължително да привлече вниманието на всеки човек, посветен в оръжията. А после се мушна като котка под дървеното открито от двете страни стълбище. Просто видът на това съоръжение беше толкова сухоземен, че езикът му не се обръщаше да го нарече трап, макар да е известно, че на кораба нямаше стълбища, а само трапове...

Пиер нито се виждаше, нито се чуваше. Явно се бе скрил много добре като мишка под метла. Мазур изпитваше съвсем лека неувереност, тъй като не бе стрелял лично с нито едно от трите оръжия, с които разполагаше в момента, и изобщо не ги беше изпробвал, а пък всяко оръжие беше неповторимо като красива жена... Е, това нямаше кой знае какво значение, защото все пак не беше вчерашен и когато някой се опитваше да го заколи, беше способен на чудеса...

Ако се съдеше по звука на мотора, катерът вече беше съвсем наблизо. Коритото бе много стабилно и имаше покрита до половината надстройка. Колко ли хора мо-

жеше да има там? Не чак толкова много, не повече от шест-седем, тъй като просто нямаше смисъл да изпращат повече, за да преследват тяхната скапана черулка...

Аха! Чу се дълъг и уверен откос на картеница и последва характерният плясък на куршуми, които се забиваха във водата. Естествено, това бяха предупредителни изстрели, затова нямаше нито едно попадение в корпуса...

На палубата затрополиха и ако се съдеше по звуците, започнаха да спускат всички платна. Чуваше се как Хаваеца подкани високо екипажа, който в този момент едва ли се нуждаеше от подканяне.

Бученето на мотора се приближи отляво. Последва рязко тракване. Аха, двата плавателни съда бяха ударили бордовете си. Чу се как на палубата скочиха двама или трима души. В течение на няколко мига последва мъчителна тишина. А след това се разнесе висок зрителен глас. Английският му беше твърде добър за кретен, който знае пиджин:

– Какво е това, момчета? Охо, браво на вас, много сте примерни! Сами се досетихте, че трябва да вдигнете ръце и да стоите мирно... Е, и кой е капитанът на този суперлайнер?

– Аз.

– Какво говорите, сър! Ще ми разрешите ли да се поинтересувам как е благородното ви име?

– По принцип тук ме познават като Джони Хаваеца... Ако се съдеше по гласа на Джони, той беше притеснен и изтормозен.

– Така ли? Уви, сър, принуден съм да призная, че не ми се е случвало да чуя това толкова известно име... Надявам се, че ще ми простите безпросветното невежество?

– Разбира се, няма проблеми.

– Виждам, че лесно намираме общ език... И тъй, мистър Хаваец, искате ли да ни разкажете какъв го дирихте на острова?

– Водата ни за пиене свърши... Искахме да си налеем...

– В ей-тези туби, нали?

– Ами да...

– И защо не си наляхте? – попита непознатият с възмозно най-невинния тон.

– Ами... Не успяхме...

– А защо не успяхте, сър? – гласът откровено се гавреше. – Нали сте искали да си налеете вода за пиене...

– Вижте какво – каза Джони, а гласът му вече неутърджимо трепереше. – Честна дума, не искам неприятности... Познавам някои хора – Златния Мин, господин Теджо, веднъж дори разговарях със самия Чарли Холандеца...

– Наистина ли? Целият проблем е в това, сър, че аз категорично не познавам господата, които изброихте...

– Шегувате ли се?

– В никакъв случай, сър, говоря сериозно, честна дума... Освен вас петимата, долу има ли още някой?

– Не, няма никого...

– Хубавецо, провери. Лионг!

И най-неочаквано изтрещя дълъг откос на автомат. Последва самотен панически вик, който тугакси секна. После се чу силен плясък, а след това – и още един. И отново се разнесе откос, но по-кратък. И се възцари тишина...

– Хубавецо!

Върху стъпалата легна сянка, а само след миг те заскърцаха под нечи целестремени крачки и върху главата на Мазур се посипаха гнили трески. От скривалището си той не можеше да види мъжа, който слизаше,

затова му се налагаше да си представя движенията и посоката им по оскъдните звуци, а това не беше най-лесното занимание дори за човек, който е специално обучен на това... Така, той вече беше на долното стъпало. Ето, че забеляза винтовката. Моментът настъпи и ако го изпуснеш, щеше да изгуби всичко...

Мазур прецени старателно всяко свое движение и едва ли не всяко свиване на мускула и изпълзя безшумно изпод прогнилото стълбище. Хубавеца – налят здравеняк, облечен в бяло, с висящ на лявото рамо германски автомат, държеше винтовката с едната си ръка, точно както бе изчислил Мазур.

Това английско оръжие за пълнителите с десет куршума от времето на Втората световна война се оказа последното нещо, което пиратът видя в объркания си живот. Мазур го удари толкова силно, че да не остане капка съмнение. Подхвана падащото тяло, за по-сигурно напипа артерията и след като окончателно се убеди, че си е свършил работата както трябва, грабна автоматата и тръгна безшумно нагоре.

А сега вече му предстоеше да излезе от кожата си, за да може за броени секунди да преобърне ситуацията в своя полза...

Той изскочи от люка стремително и безшумно като олицетворение на някакъв местен демон на смъртта. И като точно такъв демон беше неумолим, мълниеносен и напълно презрял човешкия живот.

Двата кратки откоса повалиха за миг мъжа, който стоеше на палубата и другия човек зад картеницата. А в следващия миг Мазур вече беше във въздуха и летеше с краката напред към кърмата на катера, придобивайки бетегловност за част от секундата като космонавт в орбита. После изстреля един дълъг откос по двама-та мъже в надстройката. Навън със звън се посипаха

стъкла, разхвърчаха се парчета от плота с уредите и пред него вече нямаше нищо живо и достойно да бъде споходено от смъртта...

Сега вече можеше да излезе от лудешкия ритъм, който бе непознат за един нормален човек, да нормализира състоянието на мускулите и нервите си и спой койно да се огледа...

„Котките” на късо въже бяха свързали неразлъчано двата плавателни съда и в това отношение нямаше проблеми...

Мазур скочи обратно на шхуната. Мъжете, които укроти, си лежах в предишните пози и не се нуждаеха от корекции. Той прекрачи съсем равнодушно най-близкия труп, опиде до десния борд и разкриви скръбно устни. Манах и един от батаците не се виждаха. Ами да, разбира се, явно бяха цопнали като чували в морето. Останалите трима лежах до планира – Джони Хаваеца, багакът и роденият ловец Пенгава, местният майстор, единственият от тримата, за когото на Мазур му беше истински жал, тъй като той все пак му бе селянин, беше човек с мирна професия и дори май бе някакъв далечен роднина на Абдалах...

Той се огледа, стиснал автоматата с дулото надолу. Накъдето и да погледнеше, виждаше само спокоен океан, по който играеха милиарди слънчеви зайчета. Трябваше да вземе решение светкавично.

Уредите на катера бяха надлучени от куршуми и един господ знаеше какво им бе причинил Мазур... Не, този вариант отпаднаше. Имаше само един-единствен вариант – да вдигне платната и да изчезне с шхуната. Хората на острова рано или късно щяха да се досетят, когато техните мъже не се върнат, но при всички случаи вече щеше да е късно. Беше невероятно трудно и на практика невъзможно да открият коритото им в без-

крайното море. Дори ако излетяха с хидроплана... Не, едва ли. Какво би могъл да направи един-единствен хидроплан? И то при положение, че дори не се знаеше в каква посока е отплавала шхуната? Там, на острова, хората бяха сериозни, видели какво ли не и би трябвало бързо да разберат, че няма смисъл да изпращат катера да я преследва и че техният самолет, който всъщност бе елегантната лимузина на мадам, не е в състояние да претърси и огледа толкова голяма акватория...

Обзет от яростното желание нещата да стоят точно така, както си ги представяше наука и прогивникът му да стигне точно до такива изводи, Мазур изкрещя:

– Пиер, къде си! Ела бързо на палубата, няма време!!